

ЕДИ МАРИНОВ МЕСТОИМЕННО 2

chitanka.info

София, 2007

Днес Азът беше щастлив. Добре де, не чак щастлив, но Се чувстваше като едно задоволено местоимение. Беше успял да постигне една мъничка цел от голямата редица, която имаше в главата Си. Това го правеше по-самоуверен, отколкото имаше покритие. Реши, че ще отпразнува случая. Купи Си кутия скъпи цигари, бутилка от онова, което Го правеше по-малко местоименен и покани някои близки до Него местоимения и се отдаде на разгул.

Беше грандиозен — толкова Аз, колкото можеше да бъде, само и единствено, когато беше пиян. Говореше, лъжеше, отвори Азовото шкафче с маски и шапки и ги сменяше непрестанно. Дори Си позволи да Се смее от сърце, което беше изключителна рядкост за Аза. Чувстваше как Се издига на нови, непознати за Аза нива на дионисиева радост, как започва да става все по-шумен и умен.

Азът заглушаваше всички и всичко. Беше толкова доволен от направената малка крачка, че вече Се чувстваше все едно е извървял целия Си път, че е постигнал всичките Си цели. И Се държеше така, все едно е така, а всички наоколо са някакви загубени прости местоимения. Другите местоимения наоколо окапваха малко по малко, губеха се в мъглата на алкохолните пари, изтъняваха сред претенциозността и помпозността на Азовите думи, потъваха в самодоволството, гордостта и гръмкостта Му. Скоро Азът остана сам.

Тогаво Азът направи една огромна грешка. Чувствайки Се адски сигурен в Себе Си, Азът Си позволи да се погледне в огледалото. Там видя един сив силует, изписан с тънички буквички, толкова обикновени и тънки, че дори не оставяха сянка зад себе си. Освен това, беше изписан с малка буква. С малка буква! Не Азът, дори не Аз, а едно просто местоимение в първо лице единствено число.

Азът моментално изтрезня. Видя, че има още много книги да обходи, да Се посее върху още стотици листа, да завладее още милиони съзнания, да Се разруши още хиляди пъти и след това да Се изпише наново, за да стане онзи Аз, който си представяше и който представяше пред другите.

След това тежко осъзнаване, Азът се разтече, просто седна там и заплака. И осъзна още една болезнена истина за Себе Си, докато Се опитваше да Се избърше, за да не Се загуби, да не попие в действителността. Че понеже е Аз, е винаги сам, че другите

местоимения може и да влизат в групи на Виета и Тета, но Той беше само един сам, самотен, изоставен Аз... Но не беше самодостатъчен...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.